

Oči iz marmorja
se razbijejo na koščke,
če se jih dotakneš –
takšna je moč sanjajočega,
ki svoje rojstvo oznanja skozi pesem.
Po vesolju se sprehajam,
kakor nos Kovaleva
po Nevskem prospektu:
v iskanju telesa,
ki bo podoben moji duši –
v iskanju izgubljenega srca,
ki ga je potrebno priklicati
nazaj v življenje.

13,00 eur

Kontemplacije

Nastja Vidmar

Nastja Vidmar

KONTEMPLACIJE

Nastja Vidmar

KONTEMPLACIJE

Spremna beseda • Andrej Detela

Jezikovni pregled • Barbara Korun

Jezikovni pregled španskih pesmi • Irene Iglič

Oblikovanje, ilustracije in naslovnica • Nastja Vidmar

Naklada • 150 izvodov

Tisk • Primus digitalni tisk

Samozaložba • Dolenjske Toplice

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

VIDMAR, Nastja
Kontemplacije / [besedilo, ilustracije] Nastja Vidmar. - Dolenjske Toplice : samozal., 2019

ISBN 978-961-290-414-2
COBISS.SI-ID 301469440

Nastja Vidmar:

KONTEMPLACIJE

Psički Cubi.

»Toda la gloria del mundo

cabe en un grano de maíz.«

(José Martí)

SPREMNA BESEDA 10

POMLAD - ROJSTVO..... 15

Na začetku.....	16
Pot	18
Izginjanje.....	20
Paradni paraziti.....	21
Izgubljeni.....	22
Tudi jaz bom nekoč.....	23
Svoboda.....	25
Mladost	26
Nejaz.....	28
Srce	29

POLETJE - ISKANJE..... 31

Potovanje	32
Kjer gre vojska čez	33
Historični okulizem.....	35
Gravitacija.....	36
Na robu sveta.....	37
Izpraznjen.....	39
Sence.....	40
Mesto ima tisoč oči	41
Ne.....	43
Jesen	44

JESEN - RAST 47

Sonce je v zenitu.....	48
Pot domov.....	50
Vstajenje	52
Medeno sonce	54
Sanje	56
Prelet skozi vesolje	57
Začenjam.....	58

Ljubim	60
Ljudje	62
Vstop v svet.....	63

ZIMA - SMRT..... 65

Spiralna pot	66
Razsvetljenje	68
Meditacija	69
Čas	70
Bardo	72
Modrost	75
El espíritu del amor.....	76
Duh ljubezni.....	77
Magia	78
Magija.....	79
Srečanje	80
Ljubezen	82

SPREMNA BESEDA

Srca, ki v sebi nosi ljubezen,
ni moč izigrati.
(iz pesmi *Sonce je v zenitu*)

Iz pričujočega prvenca mlade pesnice Nastje Vidmar nam spregovorijo pesmi, ki vse od prve do zadnje žarijo v prav posebni pesniški lepoti. Iskrene so, tako rekoč zenovsko prečiščene in brez odvečnih okraskov, povedo pa nam resnično veliko, saj jih odlikujeta izjemna simbolna moč in širina duhovne metaforike. Kot čudežno drevo iz starih pravljič so s koreninami trdno zasidrane v toplem blagodatni zemlji, a veje segajo visoko do jasnega neba in na vse štiri strani sveta. Ko vetrovne širjave pojejo v zelenih laseh in jih mršijo, je duša drevesa že neštetokrat predihala štiri letne čase, ki se stapljajo v večnost. Spomin, ki je večni, je temelj duhovne moči in vir srečne prihodnosti – tako pravi stara indijanska modrost. Seveda pa to ni linearni spomin instrumentalnega uma, temveč nekaj povsem drugega: je spomin, ki se je naučil pozabiti na ločene posamičnosti in se torej razprošča kompaktno preko vseh časov. Iz pesničnih ust prihajajo besede, ki naznanjajo pot Duhá.

[...] pred teboj stojim brez besed,
brez misli,
samo sem ...
in to skrivnostno občutje,
ki na stežaj odpira vrata v globine mojega srca,
zadržujem zate –
da podarim tisto, kar je v meni neminljivo;
daritev čutnega srca,
ki mu dovoljeno je ljubiti.
(iz pesmi *Začenjam*)

Nastjine pesmi so dozorele v izpovedni moči, človeško občutljive so, iskreno odprte do širnega stvarstva in prav tako do lastnih duhovnih globin. Stojijo trdno na svojem mestu, brez preigravanja, brez kančka vzvišenosti ali postmodernega cinizma. Te pesmi se ne izmikajo ničemur, kar je treba (iz)povedati, zato so neizprosne v sporočilu pesniške govorice. Zahtevajo polno prisotnost bralke ali bralca. Čeprav je pesnica vseskozi (na primer v pesmi *Kjer gre vojska čez*) pronicljivo kritična do naših miselnih in civilizacijskih zablod, pa nas njene pesmi bremenečih, nereflektiranih usedlin zgodovine že odrešujejo, in sicer v izrekanju občutene ljubezni, ki jo slavi mlada pesnica, prinašalka brezčasne modrosti. Pred našimi očmi se odkriva človeška ljubezen, ki se ne glede na težo usode stalno preizkuša v odnosu do vsega živečega in je torej vse prej kot cenena. Tako v pesmi *Mladost* beremo: »Ljubila bi s srcem in ne z očmi, zakaj oči so znanilke pogube.« In še:

[...] Ljubezen ti odpre to pot,
da lahko molčiš,
ko vsi drugi postavljajo vprašanja [...]
(iz pesmi *Vstop v svet*)

Kako naj velik idejni razpon med notranjim in zunanjim svetom združimo v celoviti bralski izkušnji? Nastjine pesmi je treba brati zelo skrbno in počasi. Vzeti si moramo čas, veliko posvečenega časa. Trud se nam bogato poplača. Ker so pesmi odprte do vseh, ne zahtevajo nobenega »predznanja«, nobene pripadnosti v kake miselne predalčke ali ideološke kalupe. Kaj takega bi nam bilo samo v napoto. Toda prav zares: moramo se notranje zbrati in potruditi, da spijemo ta zdravilni eliksir »najglasnejše tišine«. Takrat izstopimo iz spon običajnega nemirnega časa, iz manipulativnih govoric z zahtevami po prevladi in nasilju, izstopimo iz plehke pridobitniške logike ... in šele potem, ko smo odložili vsa oblačila takih ali drugačnih identifikacij, zadihamo

s polnimi pljuči. Ni več strahu, saj smo iskreni in se nam ni treba prav ničesar več bati.

[...] popolna interferenca:
spoznati sebe pomeni sebe pozabiti;
smrt,
ki prinese golo bivanje,
onkraj obstoja. [...]
(iz pesmi *Vstajenje*)

Potem ko izgine meja med življenjem in smrtjo, nas Duh pesnice vodi v ocean večnosti, v magični čas, kjer stojimo v izviru in obenem ponoru bivanja, torej tam, kjer sta življenje in smrt združena v eno. Na primer, pesem *Nejaz* se zaključí takole: »[...] skozi smrt vstopim v – življenje.« V pesmi *Pot domov* pa beremo:

[...] kakor kit se iz globin veselja
podajam proti svetlobi,
proti površju,
proti življenju
po vdih
in se zopet vračam nazaj v globine [...]

Pogumno preseganje navidezne dualnosti med temo in svetlobo daje pesnici moč, da preseže tudi grozečo temo sodobnega informacijskega kaosa:

[...] Črno nebo preletava bela ptica,
znanilka velikih sprememb,
nosilka skrivnosti,
glasnica miru
in prinašalka opozorila,
ki pojavi se takrat,
kadar človek ovit je v neutrudljiv,
pošasten hrup brezupa. [...]
(iz pesmi *Na robu sveta*)

Nastja Vidmar se izraža skozi umetnost, toda po osnovni izobrazbi je humanistka in družboslovka, socialno in intimno zelo angažirana družboslovka. Vse to se odraža tudi v njenih pesmih, ki so filozofsko globoke in človeško občutljive. Izražajo neko prav posebno energijo, kar se v tej zbirki na svojski način značilno pokaže v dveh pesmih (*Duh ljubezni, Magija*), ki ju je prvotno napisala v španščini, jeziku magičnega realizma Latinske Amerike. Šla je prav do izvirov in se seznanila z izročili indijanskih, afriških ali novozelandskih šamanov. Toda prav tako se čuti doma na primer tudi na duhovnih poljanah velikih ruskih umetnikov, pa velikih socialnih filozofov in revolucionarjev dvajsetega stoletja ... in tudi avantgardni duh našega Kosovela je v njenih pesmih zelo močno prisoten. Kadar spregovori v asketsko zgoščenem duhu zena, pa uporabi japonsko pesniško obliko *haiku* (pesem *Meditacija*). Vso to bogastvo duhovnega Kozmosa je Nastja vsrkala v globoko intimno izkušnjo.

[...] ko se naučiš ljubiti z vsem svojim srcem – svet zate ne bo nikoli več enak.
(iz pesmi *Modrost*)

Pričujoče pesmi so bile napisane v velikem ustvarjalnem zanosu, v nekakšnem mističnem stanju duhá. Brez ocenjevanja ali primerjav, neposredno iz srca! Razporejene so v štiri družine, ki jih je živa narava poimenovala z imeni letnih časov: Pomlad je prispodoba za rojstvo, poletje je posvečeni čas za iskanje, jeseni použijemo sadove rasti in tiha zima je seveda prispodoba za tisto prijateljico smrt, ki je hkrati že tudi življenje. To ravnovesje na nek poseben način izraža tudi notranja struktura pesniške zbirke, kajti vsaka družina zaobsega natanko deset pesmi. Skupaj torej štirideset, število Jezusovih ali Budovih dni na prehodu v razsvetljenje, rusko pravljico število *sorok*.

[...] Skozi sanje vstopam v budnost,
skozi budnost se podajam v sanjski svet;
napol zaljubljena,
odeta v odejo mesečine stopam na pot,
ki je ni prehodil še nihče in hkrati vsi.
(*Sanje*)

Andrej Detela

POMLAD - ROJSTVO

Na začetku

se življenje razliva v vse smeri,
energija – Kózmos,
iz točke,
kjer ni prav ničesar,
iz Praznine –
se razlije v vse,
v neskončnost.

Minljivost,
izhaja iz ne-bití –
v oceanu se čuti breztežnost,
veter nosi sence gostega hladu,
misel je ovita v živo silo,
in rojstvo –
to zamolklo grmenje,
ki se dviga proti nečemu,
kar je že zapisano na nebu –
popotovanje proti vratom smrti.

Odrekanje in odpuščanje,
večna borba preseganja,
postajanja,
ptice na nebu ne puščajo svojih sledi,
odtisi njihovih stopal so ...
le plod tvojega nemirnega uma,
ki išče odgovor –
to kar prihaja,
je vselej popolnoma negotovo.
Od tod strah.
Izvir strahu je nemoč biti popolnoma gotov.
Heraklit brazda po reki,
se oklepa spremembe,

na svoja oglušela ušesa vleče zvok,
ki mu pravi:

Na začetku,
da je bila beseda?
Šele ko je človek iznašel besedo,
je človeštvo obmolknilo –
mračno spomladansko sonce,
ki plete mreže spoznanja
tistemu,
ki vstopi v svet
in ustvari svoj lasten začetek.

Pot

Rojstvo je začetek smrti,
ki otroškemu joku
doda vrednost poslednjega izdiha.
Odkrijem se v podobi sanj,
v sanjah prav tako izginjam,
se vračam
in zopet izginem –
vzcvetim skupaj z drevesom,
ki krošnje dviguje proti nebu,
padam skupaj z listjem,
ki strmoglavlja proti koreninam.

S tal pobiram okruške duše
in iščem Duha –
žareča ljubezen,
ki se skriva v meni,
mi pošilja nebo,
medtem ko ljubimkam z najtemnejšimi demoni,
ki mi jih je namenilo življenje.
Sence ob večeru padajo drugače –
demoni v temi skrivajo
svoj mračni obraz.

V temni noči se razlivam
skozi črnilo Tolstoja,
na najvišji točki neba
gladim svoja nabrežja
in zrem v žarečo kroglo,
ki odseva svet.
Da bi razbil sloves opojnega trušča,
od teme zaslepljeni človek
hiti z rokami,

okajenimi od senc in prikazni,
proti nebu,
segajoč proti soncu, svobodi,
da pograbil bi žarke
in jih ponesel k svojemu srcu:
temne meglice izginejo ob svitu,
svetloba ima vonj
po iskrenosti.

V svitu jutra se razblini mesečina,
sveži oblaki naseljujejo sinje modro nebo,
plujejo skozi večnost,
se vračajo
in zopet izginejo –
z mojim vdihom se povzpnejo na nebo
in z izdihom padajo
kakor težke kaplje na moj
nežni obraz.

Kakor oblak potujem,
menjam podobe
in stanja,
sanjam –
o vetru in snegu,
o jutru in večeru,
ki polaga meni lastno Pot
na oltar življenja.

Izginjanje

Sto osemkrat sežem proti nebu:
razblinijo se vsi vtisi,
vsi prividi,
vse iluzije –
sence padajo za mano,
pred mano se riše nov začetek.

Resnica je res nična,
to vedenje prinašam s seboj
in čakam,
da mojega duha vlijejo v ideološke kalupe;
znajdem se na novem začetku,
s kredo rišem črte in jih brišem,
popravljam in negujem –
nekaj, kar sploh ne pripada meni.

Stojim na večernem podiju novega tisočletja:
sladke solze Resnice,
resnica = laž,
življenje = smrt,
med njima ni prav nikakršne razlike –
zgolj zabloda,
ki nas zapelje na pot,
na kateri pozabimo vse o nas samih.

Izgubljeni išče,
da bi našel,
če le vedel bi, za čem hlasta;
smeh postane mračen in nemiren,
dokler se ne zaveš,
da vedel si že vse –
preden so te vlili v ideološke kalupe.

Paradni paraziti

Paradni paraziti in jaz,
ki izkrivljen jezik sem človeštva,
zakaj meni težko skriti je obraz,
potomcu naslade in občestva.

Karneval sameva,
obarvan v svit večera,
lutke
in spet jaz,
jaz,
glasnik temnega nemira.

Čar moje zemljé,
mojega pogleda,
ovitega v sijoč porcelan,
razbitega na tisoče
ali milijone majhnih črepinj –
razkazujem se v vsem blišču,
ki ta svet ga premore.

Prazna zarja sameva v olupkih,
zelenih pomarančnih olupkih,
katerih vonj,
tako muhe
kakor tudi konje privablja,
dresira utrujene pse,
trga mavrice z obzorja,
osuši dež
in nastavlja pasti ...
vsem nam,
pravkar rojenim,
ki kličemo na pomoč.

Izgubljeni

Večerno tihoto razjeda dvom,
iznakažen obraz sence,
nekdanje tišine,
miru in spokoja narave ...

Pod krošnjo večnega drevesa ljudje,
njih zarjavele ustnice drhté;
a roke,
segajoč daleč tja v brezno sveta,
v globine odročne,
grabijo za praznimi obljubami,
skoz doline in struge,
kjer ledeniške steze razprostrle so svojo veličastnost,
poglobile so nebo –
tam tišina umanjka,
na točki,
kjer človek stičišče je z nebom,
umanjka zemlja –
stroj,
človeka poguba in večno gomazenje,
utrujenega od zapadlosti svojih vék,
krvavi viharji se podijo;
preperel zvok človeka,
tistega,
ki utonil bo
v morju lastne odplake,
navlake,
umolknil bo in zbledel.

Votla prostranstva tihega obličja,
Tišina:
kakor da nikoli zares nisem obstajal.

Tudi jaz bom nekoč

Tudi jaz bom nekoč barvita podoba misli,
spričo novega Duha,
ki hiti v svojo meseno izbo.

Tudi jaz bom nekoč neusahljiva podoba večnosti,
zavoljo sveta,
v katerem je vredno živeti.

Tudi jaz bom nekoč senca prednika,
polna radosti in modrosti,
ki je dolgo pred vami stopal po tej zemlji.

Tudi jaz bom nekoč uzrla cvet miru,
v objemu svobode,
stopala po poti, ki je ni prehodil še nihče.

Tudi jaz bom nekoč preletavala nebo,
kakor ptica,
ki jadra skozi Kózmos večnosti.

Tudi jaz bom nekoč ovita v modrino vodá,
kakor mogočen kit,
ki neslišno pluje po prostranstvih Univerzuma.

Tudi jaz se bom nekoč vrnila,
v Izvor vsega bivajočega,
kjer bom uzrla najglasnejšo tišino.

Tudi jaz se bom nekoč naučila poslušati z Duhom,
osvobojena telesnih omejitev,
slišati tisto, kar umanjka skozi besedo.

Tudi jaz bom nekoč nekje, nekdo,
ki mu bo dovoljeno ljubiti,
ne glede na težo usode.

Tudi jaz nekoč bom ...

Svoboda

Sanjarila sem o tem,
da odpiram vrata,
da izvedela bi, kaj se skriva za življenjem.

Izza zastrtih zaves
pogledujem proti večnosti,
z zaprtim očesom
tipam in pričakujem svojo zadnjo uro,
da izvedela bi, kaj se skriva za življenjem.

Ko mogla bi opisati vse svoje strasti ...
– a jih ne zmorem.
Le obzirno zavzdihnem
in grem naprej –
da izvedela bi, kaj se skriva za življenjem.

Nekaj ...
saj veš,
tisto resnico ti želim povedati,
ki prebiva globoko v meni.
Šele ko napoči pravi trenutek,
še le ko me objame močan občutek svobode,
še le tedaj lahko spregovorim:
»Svoboden si!«

Svoboda kaže vse tisto,
kar skriva se za življenjem,
in jaz pojdem proti svobodi,
nežno stopam po tleh sveta,
ki me je nešteto krat ranil
in neskončno krat nasmejal,
grem – da odkrila bi, kaj se skriva za življenjem ...

Mladost

Spomin priča o mladosti:
steze, na katerih odvrženi v svet
svoja polomljena krila gladi,
so zaprašene od topotajočih udarcev
svinčenih dežnih kapelj.
Dež ne izmije podlosti sveta,
v katerem se skriva ljubezen –
v globinah sveta,
pod temačnimi sledmi sovraštva in nasilja
se skriva mavrica,
ki se pojavi šele z dežjem.

Svet gledam z očmi pravkar rojene,
ki s svojim otroškim oklepom
varuje Duha pred trni
malodušne brezbržnosti.
Da mi je ljubezen bližje,
ljubila bi s srcem
in ne z očmi,
zakaj oči so znanilke pogube –
vidno se prilega telesnemu okviru,
oviri čutnega.

Kakor v temni noči
ob jezeru globokem
na čelu pravkar rojenih
sveti moder pečat –
krilata lastovka naznanja pomlad,
čeprav je jesen pravkar prestopila prag.

Sonce lomi veje skrivnosti,
vse prihaja na površje,

da zraslo bi v nemiru
votlih prikrivanj.

Modrost je naučiti se, kako pozabiti.
Pozaba priča o modrosti –
tišina ni vezana na objekt svojega hrepenenja,
na njegov protipol je vezana,
in duša,
telesna razsežnost,
je presežena skozi molk.

Rojena v jeseni,
molčim!
Hladen veter mi mrši lase,
opazujem:

nekje tam daleč stran
na samem robu sveta
opazujem in molčim.
Moje steze so prekrite z mahom
in jaz se podam skozi Kózmos
s svojo žarečo podobo Duha,
ki jo nosim tik ob srcu.

Nejaz

Ko jaz postane nejaz,
se pod tančico telesa in duše
razkrije Duh;
tam bivam,
v vserazsežnem ustroju Duha –
v Duhu vsega,
kar prežema celoten Univerzum.

Ko jaz postane nejaz,
se razblini praznina,
iluzija,
ki med resničnostjo in sanjami
vleče ločnico;
tam bivam
na razpotju,
ki ne vodi ne levo in ne desno,
ne naprej in ne nazaj,
ne navzgor in ne navzdol.

Ko jaz postane nejaz,
se pod tančico vsega bivajočega
skriva Duh;
vse tisto,
kar občutim, ko umanjkam skozi telo,
ko odvržem vse svoje telesne zaznave
in skozi smrt vstopim v –
življenje.

Srce

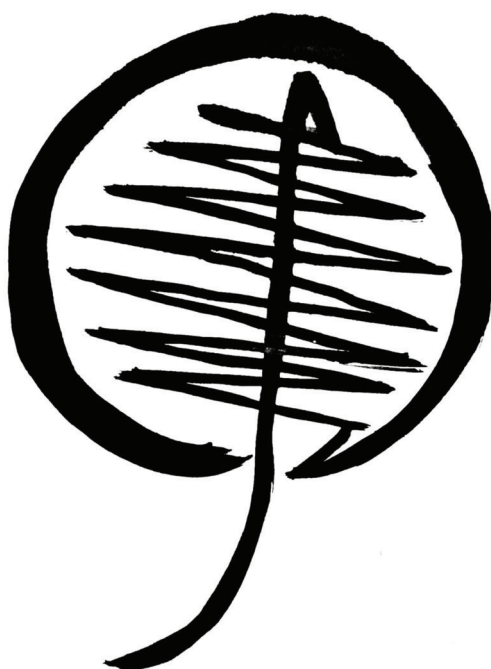
Samo en kraj
na svetu
nima pristana –
jaz stojim direktno pod njim,
kristalno kraljestvo
brezmejnih razsežnosti;
bivam v prividu zemeljskih podob,
visim na nitki
med svetom
in srcem,
na pol poti do neba –
razpeta med nebom
in zemljo.

Če imaš občutek,
da se nimaš več kam skriti
v tem okruženem svetu človeških stisk,
lahko nevede zrušiš cel svet.
Tedaj nastopi tišina,
umik se konča –
srce ob razbeljenem tnalu
obleži negibno.

Skrivalnice v svetu senc;
smelo dejanje preplašenega uma,
ki bega od negibnega sonca
k neslišnem mraku.
Segam za transcenco,
zemeljsko počiva ob mojih vekah,
ki jih manem z večnostjo,
svoja stopala tesno stikam z nebom –
vizija vesolja.

Oči iz marmorja
se razbijejo na koščke,
če se jih dotakneš –
takšna je moč sanjajočega,
ki svoje rojstvo oznanja skozi pesem.
Po vesolju se sprehajam,
kakor nos Kovaleva
po Nevskem prospektu:
v iskanju telesa,
ki bo podoben moji duši –
v iskanju izgubljenega srca,
ki ga je potrebno priklicati
nazaj v življenje.

POLETJE - ISKANJE

Potovanje

Kamniti doživljaji, vtisnjeni v Duha:
gledati onkraj –
mimo svojega popotovanja,
ki prazni vso polnost besede.

Vihrajoči koraki skozi smrekov gozd
ustvarjajo podobe plesa –
mogočnega plesa smrti,
ki diši po ledenem jutru.

Tisti, ki so še ostali,
menjajo letne čase –
za neznatno plačilo jih menjajo,
da osvobodili bi se svobode.

In tisti, ki so že odšli,
bi s slastjo še enkrat použili nasmeh časa –
nikjer nikogar,
le samota neprijetno pritiska ob stene srca.

Kjer gre vojska čez

V objemu jutranje svežine,
s kotičkom orošenega očesa tipam za zapisanimi besedami:
»Kjer gre vojska čez, trava ne rase.«
Tam puščava,
pusto skalovje in nerodovitna polja,
izžeta od nesmisla in pustote oguljenega duha,
ki brez kompasa pluje skozi Kózmos,
pleni,
tepta
in igra igro razsodnika.

Jutranje sonce zaslepi moj pogled –
kakor da zapisane besede v knjigi
prebledijo zaradi teže pomena,
ki ga črke nosijo v sebi:
»Kjer gre vojska čez, trava ne rase, rasejo pa otroci.«
Ti otroci odrastejo pred vsemi nami
kakor rože sredi poteptanega polja –
ovenijo,
otroški smeh splahni,
vsa deška radoživost,
radovednost in njihov pogum,
sprevržejo se v strah in obup,
v odtujenost,
v molk.

Danes plemenito in spodobno biti je razsodnik v imenu
drugih,
ki na svet prihajajo bosi;
kapital ruši cvet veselja,
zaduši otroški smeh –
z razbeljenimi škarjami prereže popkovino,

ki otroka za vedno odtegne od njegove kozmične matere.
Puščave so prepredene od krvavih odtisov vojaških
škornjev,
a mi sredi naraščajoče vode
lovimo zadnji dih,
preden omahnemo v globine svojih civilizacijskih zablod.

Historični okulizem

Če Šostakoviču snameš očala,
postane podoben Gogolju –
brez nosu.

Če snameš jih Malcolmu X,
postane podoben Aliju –
z levim direktom.

Če snameš jih Klari Zetkin,
postane podobna Arendtovi –
oviti v cigaretni dim.

Če drzneš si jih sneti z obraza Adorna,
postane podoben Gorbačovu –
z znamenjem na čelu.

Če snameš jih Garcii Marquézu,
postane podoben Fidelu –
na vrhu Sierre Maestro.

Če Goldmanovi snameš očala,
postane podobna Rosi –
v zadnji uri zahodnega barbarstva.

Če pa ljudstvu snameš očala,
postane podobno rablju –
ki samega sebe vodi na vislice.

Gravitacija

Kapitalistični dejanskosti
zmanjkuje gravitacije
in vse bolj se zdi,
da bomo zaradi neusmiljenega terorja kapitala
vsi popadali v nebo ...

Na robu sveta

Na nekem bregu
ob postanih ladjah,
ki lomijo kristalno moder led –
sliši neutrudno se udrihanje,
po oprsijh svetih mož.

Misel je lahko brezupna,
željna ljubezni,
ohranja navideznost giba
na ladjah,
obdanih z ledom,
ki ima vse krajši rok trajanja.

Črno nebo preletava bela ptica,
znanilka velikih sprememb,
nosilka skrivnosti,
glasnica miru
in prinašalka opozorila,
ki pojavi se takrat,
kadar človek ovit je v neutruden,
pošasten hrup brezupa.

Zaprašeno bogastvo brezobličnega človeka,
strašnejše od samega strahu,
ki predira pljuča hlastajočih,
dušečih se ljudi;
vest postaja težka kakor svinec,
a nekaj je,
kar je gotovo:
izžgan,
opustošen brlog,
v katerem biva človek

s svojo razpokano dušo,
postaja vse bolj nevarno zatočišče ...

Izpraznjen

Povsem polna
nakupovalna košara –
ob njej
povsem izpraznjen
človek.

Sence

Sprehajati se
po najtanjših žilah,
krvavih kakor mesec,
loviti ravnotežje
in tehtati med resničnostjo in prikaznijo,
med soncem in senco.

Da bi ne strmoglavil navzdol,
v brezno srčnih pobliskov,
najprej pljunek omahne v globine,
da se prepričaš ...
– gotovost,
urna kakor senca mojega življenja ...
In če pljunek ne povzroči nobene jasne vibracije,
če ne doseže tal,
za njim omahne še telo,
v nepredirne sobane telesne umetnosti.

Mesto ima tisoč oči

Kakor v skladu s svojim značajem
trmasto stojiš na polju večnosti,
zemlja, veter, ogenj, les in voda,
tudi duhovi se te spominjajo,
sanjajo
in ohranjajo tvojo podobo,
vžgano v globine naših ranjenih src.

Zakaj modro oko nad vrati?
se sprašuje popotnik,
ki hodi mimo ...
Da izmije sovraštvo, pohlep, grobost,
da izmije še tisto,
kar vztraja v srcih trpečih rabljev.

Prihaja umirjenost
kot voda,
ki se pretaka proti izhodu.
Takšna je,
menja stanje in skriva svojo namero,
prihaja z močnim strupom in
vabi v svoje globine.

Nemirno občinstvo,
spektakel bolečine,
ki se ne meni za življenje,
in ti si sam –
prestrašen otrok,
ki poskuša preživeti v svetu odraslih.

Tišina se prebija skozi hrup,
sedeš kakor menih,

ki sede k meditaciji,
le da ovit v strah,
potisnjen na rob življenja
odletiš v večna prostranstva veselja.

Osvobojen,
saj učitelj ob smrti ne umre,
tedaj šele razkrije svojo pravo moč,
kakor tisto noč,
ko vstopil si v moje sanje
in izgovoril njegovo ime ...

**Posvečeno Jožetu Zupancu (14. 8. 1957–13. 7. 2017).*

Ne

»Ne!«
kliče nekaj v meni
in iz mene.

Z začudenjem ljudje pogledujejo
proti kotičkom mojih ust,
od koder besede
naznanjajo pot Duha.
Neprikrit nasmeh,
nesrečni očitki,
močni in glasni pogledi,
ki udrihajo po duši
s surovimi,
krepkimi udarci.

Kakor vročina me obliva misel –
sprejemam usodo neznanega pisarja,
ničesar več ni,
vse je tiho,
tiho kakor v spanju –
in četudi moja duša ostane prazna
ali če se izprazni nekje na pol poti,
zdaj vem –
... ne smem se vdati!

Jesen

Drhteče sence Duha,
vstopajo v moje sanje,
v njih spregovorim neznan jezik,
skozi katerega srečam sebe,
bit,
ki potuje po Zemlji,
na kateri ni odtisov mojih stopal –
zemljačestvo na pol poti ...
V imenu nosim pečat duše,
ki pripada svetu mračnjaštva,
opojnosti,
melanholične svobode –
Weltschmerz,
bolečina prepolne duše,
do samega vrha napolnjena mesena posoda,
ki preko roba izliva svojo čutno nemoč,
svoje čutno drhtenje ...
omamo ničvredne blaženosti,
ki skopni ob sleherni ideji,
da morda temu svetu le ne pripadam?

Konec se mi vse bolj oddaljuje,
moja postava se klanja zguljenim suknjičem,
praznim pogledom
in iznakaženim krepostim,
neskončna polja preprek,
lepo izvezena kosovorotka,
večno opojna slepila magičnih vodá –
stanujem v svetu senc in prikazni.
Zemlja,
ki me rojeva, mi je tuja,
bolj tuja kot lastna mati,

hlepeča po izobilju in večnosti,
ki ji ne pripada,
bolj tuja kot podoba lastnega očeta,
s katerim tkem močno vez
tam daleč na hladnih Moskovskih tleh,
razpeta med rdečo linijo,
ki ohranja vez med Castanedo in Dostojevskim –
komunikacija s prednikoma,
magoma,
ki sta pletla svoje vizije,
kakor drevo plete svoje korenine –
globoko pod površjem zemlje,
kjer se tkejo rizomi,
večne gube stoletja,
v katerega sem bila rojena.

Padel je Berlinski zid,
pet dni pred mojim rojstvom je padel,
in takrat sem uzrla svobodo –
slepilo prehoda na drugo,
obetajočo stran ...
Prestreljena ruska duša sem,
krvaveča v imenu besede,
ki polzi kakor solza neuslišanih molitev,
zakaj beseda je moje ogledalo,
odsev mojega Duha,
blagovest.
Duh življenja in prividov,
ki jih pobiram s tal
in skrbno polagam ob svoje krvaveče srce.
Meni je ljubša zima kakor leto,
ljubša mi je misel kakor dlan,
za pesem zastavim tudi svoj zadnjih dihi!

Ob bajkalskem jezeru počiva veter,
ki gladi moj pristan,
nemirno postavam ob samovarju
in srkam svoj čaj,
pridruži se mi Roerich:
»Nemcev danes ne bo –
v zimi si ne upajo semkaj.«

JESEN - RAST

Sonce je v zenitu

Sonce je v zenitu,

nejasna pot minljivega
pritrkava na vrata Duha,

vstopi –

nato

odide ...

vse dokler ne umanjka tisti,
ki zapisuje te vrstice.

Dinamični center

transformira pomene,

ki umanjkuje,

čim se pojavi

beseda ...

sosledje pomenov,
izpraznjenih z znaki.

Magija uma –

reanimacija Duha,

blizu površja vstopa v zunanji svet,

kakor oko,

ki zre v svoje lastne

možgane ...

ne zaznava,

da zre v generično bistvo.

Sila se postavi za tančico,

prikliče sposobnost spomina,

subtilni kompas,

čutnost srca, ki

razume ...

in krmilo,

ki vodi preveč natovorjen voz.

Duh, ovit v prosojen ovoj,

v življenje in smrt,
popolna razpustitev,
darežljivost srca ...
skritega v votli votlini,
kjer prebiva bolečina.

Luna se zrcali v reki,
praznična samota divjine,
ki hrani najtemnejše demone,
nižinski svet prikazni,
izvor izklesanega mišljenja ...
pot spečega,
ki hodi po robu.

Telo ohranja svojo mehko obliko,
v tišini in hrupu,
nejasne tirnice minljivosti,
vrata, ki vodijo k večnosti ...
nestalnost postane stalna,
ko se bit-je raztelesi.

Sledim dihu,
ki ODIDE iz mojega telesa ...
izpraznjena beseda MISLI,
ki mi več ne pripada ...
MOŽGANE obdaja dvom,
da morda le niso substitut zavesti ...
Duh RAZUME,
ovit v večno valovanje negotovosti ...
SRCA, ki v sebi nosi ljubezen,
ni moč izigrati ...
odsotnost MIŠLJENJA povzroči Praznino ...
a jaz, ujeta v ples VEČNOSTI,
izginjam in se zopet nekje pojavim.

Pot domov

Nič nas ne veže na dan,
ki šele prihaja,
popolna svoboda dopušča možnost,
da možnost umanjka –
v celoti.

Na eni strani sveta
kolibrija poplesujeta ob drevesu papaje,
med belimi cvetovi
srkata sladki opoj –
razigrana igra življenja.

Na drugi strani sveta
sneg zakrije prozorne misli,
utelešenje minljivosti,
grenke podobe nemira –
usihajoča omama smrti.

Zavoljo večnosti se odrekam meseni izbi,
z radostjo spoznanja
se stapljam z reko spremembe,
ki teče v neskončnem ritmu
in se razlije
v mogočno razsežnost morja –
kakor kit se iz globin vesolja
podajam proti svetlobi,
proti površju,
proti življenju
po vdih
in se zopet vračam nazaj v globine,
kjer ovita v morsko odejo
sledim magičnemu plesu

življenja in smrti:
vdih,
izdih,
tišina.

Vstajenje

V svojem imenu nosim smrt,
osnovno lastnost onkraj prostora in časa.
Smrt ni posledica umiranja,
temveč preseganja –
večnega postajanja,
izginjanja in vračanja
v iskanju Praznine.

Kózmós ne pozna smeri neba,
bistvo sveta ni v nasprotjih
dobro – zlo,
lepo – grdo,
ljubezen – sovraštvo,
bistvo je očem skrito –
ovito v preseganje dualnosti,
popolna interferenca:
spoznati sebe pomeni sebe pozabiti,
smrt,
ki prinese golo bivanje,
onkraj obstoja.

V svojem imenu nosim smrt,
osnovno lastnost onkraj prostora in časa,
mogočni nauk kvantne prepletenosti
dopušča,
da hodim po vesoljskem prostoru,
ki nudi valovanje
neskončne izmenjave
med življenjem in smrtjo:
ples dveh polov,
ki sta popolnoma presežena,
ko odstranita svoje nasprotje.

V svojem imenu nosim smrt –
Vstajenje,
na dno oceana ponesem vse tisto,
kar pritiska me k tlom,
na najnižji točki morja
zajamem najgloblji vdih,
vdih trepetajočih,
kakor kit se poženem na površje,
proti svetlobi.

Zakaj rojena umrljiva
v popolni izolaciji,
v skrivnostni tišini
ponovno odkrijem svoj nasmeš –
rojstvo,
skaljena nabrežja Duha
postopoma umirjajo svoj pristan
in v temni, hrupni noči
opazim,
da je vse
obsojeno na smrt,
tudi jaz sem obsojena ...
na tujo smrt:
Qui vivra verra.

Medeno sonce

Moja razburjenost se je umirila –
vstopila sem skozi vrata sobe,
išoč izhod in drug izid;
šepetanje ustvari toliko sovraštva,
da ustavljam svoje misli pred pragom stoletja, v katerega
vstopam.

Nastavim se soncu in
pomislim:
morda mu delam krivico,
njemu in sebi,
v njegovih medenih očeh se skriva meni nepoznan svet,
namenjeno mi je živeti v njem –

Kdo pa to ve?
Nasmeh.

V nasmehu se skriva ljubeznivost,
tudi ko odidem,
ko zapustim sobo in
zaprem vrata za seboj –
on potuje z menoj,
s poti prinaša mi darove;
jaz vračam mu z nasmehom,
kljub obsodbi in trpečemu postopku.

Prisluhnem opozorilu iz polmraka –
»Vse je odvisno od nas!«

Odvrnem pogled od sonca in šepetaje rečem:
»Jaz te ne sovražim!«
Vajena sem naključnih popotnikov,

ki se kakor negotove ljubezni hitro sprevržejo v sovražne
pogledе.

Kje se torej zaključi krog,
v katerem prebiva ljubezen,
ki nikdar ne izgine?

Sanje

Ob večeru pri zaprtih vratih,
v igri hvaležnosti
odpiram okna ...
sence brezmejnih hotenj,
nevezanih strasti,
ki polnijo dvorane moje biti:
sem ...
nekje med začetkom in koncem
bivam
in to je povsem dovolj,
mokra večerna rosa oznanja,
da je večno vse,
kar hipoma mine,
in jaz skupaj z minljivostjo
posegam v barvito podobo sna.

Skozi sanje vstopam v budnost,
skozi budnost se podajam v sanjski svet,
napol zaljubljena,
odeta v odejo mesečine, stopam na pot,
ki je ni prehodil še nihče in hkrati vsi.

Sanje so vrata smrti,
vstop v svet,
v njih ni resnice
in ne prikazni,
ni življenja
in ni umiranja –
sonce se vzpenja proti nebu
na drugi strani sveta,
moja tema je enaka svetlobi
tam daleč onkraj.

Prelet skozi vesolje

Skozi odkrita prostranstva tipajočih prstnih konic
odkrivam hrapavo nabrežje vesoljskih kamnin,
preletavajo mojo zavest kakor utrinek,
ki polzi po nebu
in se nastavi očesnemu zrklu na ogled
za samo nekaj drobcev stotink sekunde –
v tem času se zgodi vse
in tudi vse mine,
natanko v sosledju vdiha in izdiha,
nato utone,
zapade v polnost,
za neskončno večnostjo
ostane le še kristalen odsev.

Izpod mojih obrvi se razprostira Kózmós,
v mojih dlaneh so ujeta morja
in struge žil,
ki krvi utirajo pot do veličastnih dvoran srca,
napolnjujejo ga z bliskovitimi iskrami življenja –
z gmoto,
mogočnejšo od vsega,
kar moje oko kdajkoli uzre
in pospremi z obličja.

Moje oko je slepo
in kot popotnik,
ki želi zatipati utrip na luninem kraju,
pospešujem svoj prelet skozi vesolje,
oprijemajoč se vijoličaste sence,
ki si je nadela brezobličn,
ženski obraz.

Začenjam

Tokrat začenjam drugače,
začenjam, kakor nisem še nikoli ...

... brez misli potujem ti naproti,
tebi,
ki omamljen od pesmi smrti
stojiš na najvišjem vrhu sveta
in zreš navzdol,
izgubljen,
ranjen kakor ptica,
ki želela bi še enkrat poleteti proti nebu,
obuditi odtrgan cvet mladosti
in samo za majhen hipec objeti vse tisto,
kar s časoma spolzi med prsti in odide neslišno,
skozi zadnja vrata –
nenadno,
brez dotika,
brez slovesa ...

Spokoj tišine polni mi srce in jaz jočem,
jočem skupaj s teboj,
kakor nekdo, ki izgubil je svojo svobodo.
Prvič se na svoji poti življenja zares ustavim,
obstanem in prisluhnem:
vdih in izdih,
senca najljubeznivejšega življenja mi je podarila tišino,
zlato,
ki spregovori najglasneje –
pred teboj stojim brez besed,
brez misli,
samo sem ...
in to skrivnostno občutje,

ki na stežaj odpira vrata v globine mojega srca,
zadržujem zate –
da podarim tisto, kar je v meni neminljivo:
daritev čutnega srca,
ki mu dovoljeno je ljubiti.

Ljubim

Plujem po morju,
ki me bo utopilo,
strašne podobe iz sanj,
podobe naslad in bolečine
vstopajo v budnost.

Nastavljam se žarkom,
ki me bodo ožgali,
pretesne sence trpljenja,
zaznave osvobodjene miru
me negujejo z bolečino.

Mečem se iz pečin,
ki me ne bodo ulovile,
brezoblično morsko skalovje,
ostre pristajalne steze,
na katerih izgubljam telo.

Poletim v nebo,
ki me vrže nazaj na zemljo,
mehke površine matere,
prepredene korenine veselja,
zadušenega s solzami.

Ljubim,
kakor nisem še nikoli,
sončni žarki svobode,
obljuba o večnosti
polnijo mojega Duha z radostjo.

Ljubiti,
ne da bi si okoli pasu navezal kamen,

ki tvoje telo vleče proti dnu,
Ljubiti,
ne da bi si odtegnil svobodo drugega,
ki skupaj s teboj išče svoj lasten dih.
Ljubiti,
ne da bi pokopal svojo bit
v izkrivljene globine izgube.
Ljubiti,
ne da bi izgubil nit svojega srca,
ki se je nekje na poti naučilo sovražiti.
Ljubiti,
preko udarcev samosvojega jezika,
ki plaši smelo drhtenje ljubečega.

Kdor zares ljubi,
ljubi s srcem.

Ljudje

ne vedo,
da lahko v sanjah prehodiš celoten Kózmós,
kakor tudi ne vedo,
da nebo nima stvarnika –
ne vedo,
obotavljajo se
in oklepajo nevednosti,
ker je to lahko,
enostavno;
neumno –
ljudje ne vedo,
da zvonec zazvoni tudi tedaj,
ko ne pritisneš stikala –
ne vedo,
da slaba molitev podaljša pogodbo z Bogom
in ustvarja presežno vrednost v smrti –
ne vedo,
da prvi vdih ni le začetek,
temveč je tudi konec večnega začetka –
ne vedo,
da se prav nič v tem Univerzumu ne godi po slučaju –
in ne vedo,
da je vse točno tako, kot mora biti ...

Tisti,
ki to vedo,
niso

ljude.

Vstop v svet

Tako z védenjem vstopam v svet,
ki me bo preoblikoval po svoji podobi –
območje Boga zaseda senca dvoma,
a jaz le molčim,
ko vsi drugi sprašujejo.

Ljubezen ti odpre to pot,
da lahko molčiš,
ko vsi drugi postavljajo vprašanja,
iščejo odgovore ...

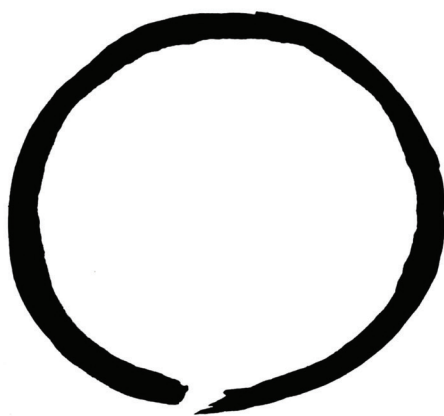
To je poslednji premik –
tedaj ne potrebuješ več ničesar,
da bi dokazoval,
ugajal,
govoril,
se branil,
ali zgolj bival –
ničesar več ni ...
ko se pojavi ljubezen,
je na vrsti svoboda,
osvobojena svoje lastne biti.

Da bi dosegel vse,
moraš najprej vse opustiti,
odpustiti,
znebiti se vsega,
kar te spominja na življenje,
da bi se nekoč lahko vrnil vanj –
iz razbeljene peči buhti toplota,
a dlje kot se oddaljiš od njenega bistva,
manj intenzivna postaja.
Tako je tudi s človekom,

ki išče tam zunaj,
v širokih prostranstvih hladnega sveta.

Osvoboditev,
ki ti razpara prsni koš =
hoja med ognjenimi strelami.
Včasih iz-rečem preveč,
kdaj drugič predolgo molčim ...
a z gotovostjo vem samo eno:
Ljubezen je najmočnejša sila v tem Kózmosu –
odpira vrata v svet,
gradi,
neguje in dopušča napake,
ki to nikoli niso.

ZIMA - SMRT

Spiralna pot

Tvoje oči oznanjajo,
da prihaja vihar;
če bi lahko izvedela, kdo sem,
bi za to postavila na kocko
svoje življenje –
ne bi se oklepala prikazni,
ki se skladiščijo v moji
strmoglavljeni zgodbi.

Sredi sobe
živa zakopana
kujem načrt pobega,
lepo izvezene spiralne poti
moje neotipljive kozmične zibke
določajo Pot,
ki je kompas ne zaznava –
kamnite partiture darujejo najlepši,
zmagoviti dar
izžeti duši,
ki utrujena od hudobnih zemeljskih obredov,
potuje proti ozvezdju.

Skozi svoje čelo se vzpenjam
v neznano –
skozi smrt
neznane mesene podobe
postajam dedič vesolja,
s kozmično popkovino
pripeta na magnetno polje
večnosti,
odkrivam podobo sebe –
bit zunaj časa.

Sredi sobe,
v objemu viharja,
ki si ga oznanjal,
se spoznam:
iz spirale nastane meglica,
ki zraste v cvetočo gardenijo –
od tod krog,
večna krožnica potovanja v času,
ki polni prazno čajno skodelico.

Razsvetljenje

Mojster in njegov učenec
se ob večerih sprehajata
po majhni gozdni poti.
Pred gozdno jamo
se nekega večera učenec zaustavi
in vpraša Mojstra:
»Mojster,
 kako lahko dosežem razsvetljenje?«
Mojster brez besed
ugasne svetilko,
ki jo nosi na čelu,
in se molče poda v jamo.

Meditacija

Meditacija:
okrogla luna sije,
snežno bela noć.

Čas

V skladu z zahtevami večnih Mojstrov
je na splošno mogoče reči,
da beseda SMRT ne bo nikogar več potrla.

Vzpon se z leti upočasni,
hrapavi borovci dišijo po poletju,
oznanjajoč, da PRIHAJA jesen.

NA koncu vsakega leta,
če poslušáš z ušesi, kako pada sneg,
vsaka sled izgine.

Tisto, česar z besedami ni mogoče opisati,
se ne zmeni za svetišče človeškega uma,
OLTAR nemoči.

Kdor se oklepa predmetov,
nima prostora za modrost,
temelj PRAZNINE.

Dve peresi plešeta v vetru,
ob temnih rekah vzdolž vasi
odsotnost meča V SRCU.

Popolna POZORNOST.
Vsaka želja po dotiku,
se oklepa razbeljenega rezila.

Misel, OSVOBOJENA telesa,
potuje sama,
izgine brez vednosti moje prisotnosti.

Razsvetljeni človek
razpleta najtesnejše VEZI,
dokler popolnoma ne izgine.

*Smrt prihaja na oltar praznine,
v srcu pozornost,
osvobodjena vezi.

Bardo

Nikoli več se ne vrnem –
v razpokane sobane duše,
ki blodeča v vihravem nemiru,
izpušča vse tisto,
kar misel o smrti odkriva.

Brezno pozabe
odeto v odsotnost spomina,
kraljuje na prestolu Modrecev.
Med preteklostjo in prihodnostjo
se iskri prazen
vmesni prostor;
v njem smrt in življenje,
tukaj in zdaj:
ta trenutek –
edini resničen,
večen v svoji neskončni minljivosti.

Misel o koncu je osvobajajoča,
izniči strah pred nočjo,
kjer dih ugasne
in z jutrom zopet vzplamti v življenje.
Sanje so pot mrtveca,
ki zaspi v življenje
in se prebudi v smrt,
v vmesni prostor –
razdalje kvantnih razsežnosti,
kjer čas izgubi svojo oprijemljivo,
zemeljsko podobo.

Vmesni prostor je trenutek,
v katerem se gostijo vse možne kombinacije hkrati –

ena sama možnost umanjka,
realizira se skozi svoj potencial:
smrt postane znanilka novega rojstva,
novega jutra,
novega, istega življenja,
ki je že davno odmrlo.

V smrti je ravno toliko življenja,
kolikor je smrti v življenju –
prepletena večnost preseganja.
V sanjah,
kjer kolo vrednot zasuka svojo premico,
je tudi milijarder revež,
v sanjah vsakdo pooseblja svoje nasprotje,
moder človek je toliko neumen,
kolikor je bedak moder.

Pojavi se znanilec odpuščanja –
srdit sršen,
ki se besno zaletava v stene Duha,
da prebudil bi pozabljene sfere bivanja –
speči si ustvarja iluzijo stvarnosti,
poljublja spodnje okončine prikaznim
in se klanja njihovim izločkom,
oltar nevednosti,
ki izpuhti ob spoznanju.

Sedeč ob vznožju drevesa,
zaobjet v Praznini,
se sedeči potopi v lastno smrt –
telo je preseženo,
reanimacija Duha:
sanjski svet,
ki je toliko resničen,

kot je resnična budnost –
breztežnost,
brezčasnost,
ne-snovnost.

Po smrti tudi smrt izgine,
koncept človeškega strahu –
preseganje nasprotij,
ki vodi v večno življenje,
s seboj prinaša edino resnico tega sveta –
sanje.

Modrost

Starec mi je nekoč predal besede,
v katerih se zrcali ves svet...

Ko se podaš na pot,
od vznožja vzpetine proti vrhu,
da bi obsedel v najjasnejši tišini,
sam s seboj,
obdan z najlepšimi oltarji,
ki jih nudi narava,
v objemu kontemplativnega Duha –
ne bo svet zate nikoli več enak.

Kakor, če bi v tvoj Duh udarila strela,
se bo nebo razjasnilo,
zbistnilo pogled proti svetu,
razbremenilo ustaljene napore,
ki jih povzročajo stekli demoni –
svet zate ne bo nikoli več enak.

Obrazi bodo spremenili svoje oblike,
srca bodo ubrala drugačne ritme,
ljubezen ne bo več vezana na hrepenenje –
prestopila bo bregove opustošenih naslad,
ter svetu povrnila življenje –
svet zate ne bo nikoli več enak.

V svetem iskanju nečesa,
česar ni mogoče doumeti,
se tvoja bit spogleduje z večnostjo,
ki osuši solze trpljenja in bolečine;
ko se naučiš ljubiti z vsem svojim srcem –
svet zate ne bo nikoli več enak.

El espíritu del amor

Soy un alma,
alma perdida,
una brújula electromagnética,
los ojos de la madrugada;
cuando mis pies besan la tierra,
mis manos se alzan hacia el sol,
acariciando al cielo.

Mí espíritu abraza
todas y cada una de las partes del Cosmos –
y por la eternidad me voy,
caminando,
con el corazón que canta
una canción profunda,
eterna –
ritmo y pulso
fuerte y sincero.

El amor es el olor del silencio,
sombra eterna,
un milagro

Duh ljubezni

Jaz sem duša,
izgubljena duša,
elektromagnetni kompas,
vizija jutranje zarje.
Moja stopala poljubljajo zemljo,
Roke, segajoč proti soncu,
gladijo nebo.

Moj Duh objema
vsak skriti kotiček celotnega Kózmosa –
podajam se večnosti naproti
s sprehodom skozi srce,
ki igra skrivnostno,
večno pesem –
v ritmu močnega
in iskrenega utripa.

Ljubezen je vonj po tišini,
večna senca,
čudež.

Magia

Vivo,
en cadenas de mis sueños,
en los colores brillantes,
vivo.
Y cuando me río,
todas las ballenas de este mundo
permanecen en silencio.
Y mientras ellos,
mis sueños,
quedan grabados en el cielo.

Pero cuando me muero,
ya no busco,
ni alcanzo la eternidad,
solo respiro,
como una culebra evasiva,
un elefante torpe,
una sombra inmóvil ...

Yo vivo y al mismo tiempo muero,
en cada efímero momento,
río con el universo,
me siento con mis manos,
manos inexistentes,
y todo lo que al final queda es ...
... silencio.

Magija

Živim,
ovita v verige svojih sanj,
v najsvetlejše barve zavita,
živim.

... in ko se smejim,
vsi kiti tega sveta
obstanejo v tišini,
medtem ko moje sanje
ostajajo vgravirane v nebo.

Toda ko umrem,
nič več ne iščem,
niti ne posegam proti večnosti,
samo diham
kakor izmikajoča se kača,
premikajoča se senca
ali neroden slon.

Živim in hkrati umiram
v vsakem slehernem trenutku.
Smejim se skupaj z vesoljem,
čutim s svojimi dotiki
pripetimi na izginjajoče dlani;
in vse, kar na koncu ostane, je ...
... tišina.

Srečanje

Dan se nikoli ne ponovi,
nikoli več se ne vračam na isto točko,
iz katere sem začela –
trenutek izzveni,
ko ga razumem
in pustim daleč za seboj.

Um rad preslepi srce,
večkrat na poti ga omami
in se zavleče v njegove globine;
tam vztraja,
vse dokler nisem pripravljena ...
Srce je učitelj,
merilo časa,
ki postane poplavljen z ovirami,
ki jih nastavlja um –
še le ko se ustavim in obmolknem,
še le ko se zazrem v lastno srce,
se pojavi pravi prelet skozi nebo:

nebo potuje mimo mene,
najprej pomlad,
nato poletje,
jesen
in zima;
življenje se razkriva pred menoj,
takšno, kakršnega iščem –
v vsej svoji lepoti in veličini.

Moje modro oko se spogleduje s svobodo,
veke mi mane z večnostjo;
ujeta med begajočimi pogledi,

uzrem tvoje oči ...
v množici mavričnih odtenkov
se skriva temen sijaj medu
in jaz obstanem:
kakor da za hip bi se ustavil svet,
kakor da v trenutku izgine vse okoli mene.
Vsako celico mojega telesa spreleti nežnost,
ki povzroči kozmični vihar v Duhu.
Vem, kdo si –
nekaj tako zelo znanega je v tvojih očeh,
v tvojih dlaneh,
nekaj tako zelo znanega in večnega.

Občutiš,
skozi preluknjane bobniče,
kako tišina umanjka?
Kar naenkrat,
kot bi tlesknil s prsti ...
Midva več nisva dva,
postaneva eno,
usmerjena v isto točko
se sklenjenih dlani
spogledujeva z večnostjo.

Ljubezen

I.

V temni sobi zatipam misel,
ki ne pripada meni,
eskadrilje orjaških mavričnih metuljev
krožijo nad mojim Duhom,
kadar pišem o ljubezni.
Omamljena od vonja cvetočih gardenij
zrem proti sredini –
v točki uzrem podobo srca,
ki sem ga iskala v davnini
in ga tudi izgubila,
izgubila sem vsako sled,
ki me je vodila do tvoje dlani.
Neomajna želja je bila vznik begajočega uma,
ki je rušil,
ko je mislil, da gradi,
ki je jokal,
ko je mislil, da se smeje,
in ki je sovražil,
ko je mislil, da ljubi.

Šele ko sem prenehala iskati,
ovita v samoto svoje družabnosti,
sem našla tvojo dlan,
ki je že od davno z mojo dlanjo prepletena.

V tvoji duši so vgravirane sledi škorpionja,
vse to opazim v tvojih očeh,
v zrcalu duše,
ki v globinah tvoje biti,
tam v najintimnejših provincah,

oddajajo najlepšo toploto,
kar jih je videl svet.

Nadaljujem kakor poprej,
a nekoliko drugače,
po prstih,
da ne zbudim demonov,
ki vežejo um v dvorane ega.

Ljubim.
Sanje prednikov vstopajo v moj svet
kakor kompas,
ki izgubljeni ladji sredi razburkanega oceana,
obdanega z nevihtnimi oblaki,
kaže pot.
Na oddaljeni obali samotnega otoka,
na obalnih prostranstvih večnosti
je nekdo v morski pesek,
poln odtisov želv, ptic in plavuti,
vgraviral tvoje ime.

II.

Ljubezen je Duh večnosti,
je vse tisto,
neskončno in brezpogojno,
kar ostane še dolgo po tem,
ko zbledijo ozvezdja.

III.

Ljubezen
je najmočnejša sila
v tem Kózmosu.

